

Arrest

nr. 174 691 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.L. BROCORENS *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtoun te zijn. U bent 22 jaar oud. U bent geboren in het dorp Ahmadkhel, ook Azizkhel genaamd, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U werkte aanvankelijk als automechanicien in het districtscentrum. Op 14 sunbula 1390 (Gregoriaanse kalender 5 september 2011) sloot u zich aan bij het leger. Na een viertal maanden opleiding begon u te werken in de provincie Kandahar. U was sarbaz (soldaat) van rang en u werkte als chauffeur. U werkte in totaal 3,5 jaar voor het leger, met een onderbreking van drie maanden omwille

van afwezigheid of ontslag. Uw vriend Z.(...) verraadde u aan de taliban, meer bepaald aan Z.(...) B.(...). In qaus of djedi 1392 (Gregoriaanse kalender november 2013- januari 2014) kwamen talibs naar uw ouderlijk huis. Ze zeiden tegen uw moeder dat ze wapens in haar huis moest verbergen of wapens moest kopen voor de taliban. Uw moeder weigerde dit na overleg met uw oudere broer. De taliban wou dat u en uw broer, die bij de grenspolitie werkte, stopten met jullie werk en dat één van jullie zich zou aansluiten bij de taliban. U liet via uw moeder weten aan de taliban dat u zich bij hen zou voegen na het verkrijgen van uw targis (militair document dat verkregen wordt na drie jaar dienst). In qaus 1393 (Gregoriaanse kalender november/december 2014) ontving uw moeder een dreigbrief van de talib Z.(...) B.(...) waarin u en uw oudere broer met de dood bedreigd werden omwille van jullie werk bij het leger. Uw moeder vertelde u toen dat de taliban dagelijks thuis langskwamen. Op 25 hoet 1393 (16 maart 2015) ging u met vakantie naar huis. Terwijl u onderweg was, belde uw neef u om te zeggen dat uw huis omsingeld was door de taliban. U besloot niet meer naar huis te gaan en naar uw maternale oom in Jalalabad te gaan. U verbleef daar drie dagen vooraleer het land te verlaten. U reisde via Iran en Turkije, waar u respectievelijk één maand en vijf maanden verbleef, richting België. U kwam aan in België op 12 december 2015 en u vroeg hier asiel aan op 16 december 2015. Uw moeder en jongere broers verbleven na uw vertrek twee maanden in Jalalabad bij uw oom. Daarna verhuisden ze naar het districtscentrum van Khogyani omdat ze van de taliban niet meer in hun huis mochten wonen. U en uw familie hoorden niets meer van uw broer sinds u plande met verlof naar huis te gaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw targis (bewijs van drie jaar militaire dienst), militaire badge, bankkaart, zes foto's van uw werkzaamheden bij het leger, een brief van het districtshuis in verband met uw problemen en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat en Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de betrokkenheid van uw vriend Z.(...) bij de taliban en zijn verraad jegens u bijzonder incoherent zijn. Zo verklaart u aanvankelijk dat u tegen hem zei dat u automechanicus in Peshawar was (zie CGVS, p. 13, 14). Op de vraag om welke reden u hem niet de waarheid vertelde over uw werkzaamheden bij het leger antwoordt u dat u dacht dat hij bij de taliban was (zie CGVS, p. 14). Even later zegt u dat u wist dat Z.(...) bij de taliban was omdat iedereen zei dat hij spioneerde voor de taliban (zie CGVS, p. 14). Tegelijk zegt u dat hij een goede vriend was (zie CGVS, p. 14) en dat hij de man was die u het meest vertrouwde (zie CGVS, p. 13). Als het algemeen geweten was dat Z.(...) spioneerde voor de taliban, is het op zijn minst vreemd dat u hem beschouwde als een goede vriend en de persoon die u het meest vertrouwde. In deze context is het evenzeer opmerkelijk dat u toegaf bij het leger te werken toen Z.(...) u daarnaar vroeg (zie CGVS, p. 14). Bij confrontatie hiermee verklaart u dat u op het moment dat u tegen Z.(...) vertelde dat u bij het leger werkte, niet wist dat hij spioneerde voor de taliban (zie CGVS, p. 14), wat echter in tegenstrijd is met uw eerdere verklaringen. U zegt eveneens dat u dacht dat hij een vriend was. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom u Z.(...) niet vertelde over uw werk bij het leger als u hem als een vriend beschouwde, antwoordt u dat u dacht dat hij u misschien schade zou toebrengen in de toekomst (zie CGVS, p. 14). Uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat uw verklaringen over Z.(...) en uw band met hem bijzonder inconsistent te noemen zijn en dat u uw verklaringen hieromtrent ze in de loop van uw gehoor aanpast.

Er dient verder op gewezen te worden dat uw gedrag voor uw vertrek uit Afghanistan ernstige twijfels oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw moeder ontving reeds in qaus 1393 (Gregoriaanse kalender november/december 2014) een dreigbrief van de taliban waarin u en uw oudere broer met de dood bedreigd werden omwille van jullie werk (zie CGVS, p. 13, 16). Uw moeder vertelde u

in die periode aan de telefoon dat de taliban dagelijks thuis langskwamen (zie CGVS, p. 16). Toch besliste u op 25 hoet 1393 (16 maart 2015) met verlof naar huis te gaan (zie CGVS, p. 18). Het feit dat u naar huis ging met verlof terwijl u met de dood bedreigd was en de taliban dagelijks naar uw ouderlijk huis gingen, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Uw verklaring dat al uw plannen hetzelfde bleven ondanks het feit dat uw leven bedreigd was (zie CGVS, p. 16), is weinig overtuigend in deze context.

Uw verklaringen over uw broer S.(...) en zijn verdwijning kunnen evenmin overtuigen. U verklaarde bij de DVZ dat u en uw broer voor het leger werkten (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Ook in de dreigbrief die u voorlegt wordt verwezen naar jullie werkzaamheden bij het leger. Bij het CGVS zei u echter dat uw broer bij de grenspolitie werkte (zie CGVS, p. 17) en dat de taliban dit wist (zie CGVS, p. 13). U verklaart dat zowel u als uw moeder voor het laatst telefonisch contact hadden met uw broer toen u met verlof naar huis vertrok (zie CGVS, p. 10, 17). Sindsdien hebben jullie niets meer van hem gehoord. Voorts is het opmerkelijk dat u zegt dat u het telefoonnummer van uw broer niet heeft omdat u het onderweg bent kwijtgeraakt (zie CGVS, p. 10), terwijl u wel telefonisch contact heeft met uw jongere broer F.(...) A.(...) (zie CGVS, p. 5). Er kan toch verwacht worden dat uw jongere broer u het nummer van uw broer S.(...) zou kunnen doorgeven. Rekening houdend met uw verklaringen dat behalve u ook uw broer, die in dienst was bij de Afghaanse grenspolitie, bedreigd werd door de taliban; is het opvallend te noemen dat u geen concrete informatie kan verschaffen tijdens het gehoor over het huidige verblijf van uw broer noch over mogelijke inspanningen die u en uw familieleden zouden hebben geleverd om uw broer op te sporen en te achterhalen hoe hij het stelt.

Verder slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw familie na uw vertrek nog problemen gehad heeft met de taliban. Uw moeder en jongere broers mochten niet meer in hun huis wonen en verhuisden na een verblijf van twee maanden bij uw oom in Jalalabad naar het districtscentrum van Khogyani. Wanneer u gevraagd wordt of uw familie nog problemen gehad heeft na uw vertrek, verklaart u dat uw familie graag wou terugkeren naar het dorp maar dat de taliban ermee dreigde hen te doden als ze terugkeerden (zie CGVS, p. 17). Toch gaan uw moeder en broer soms terug naar het dorp ter gelegenheid van een begrafenis of huwelijk (zie CGVS, p. 5), wat ernstige twijfels oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. Dat uw familie voorts nog ongehinderd kunnen beschikken over hun gronden en een deel van de oogstopbrengsten die erop geteeld worden, is moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat uw familie uit het dorp verdreven zijn door de taliban zoals u verklaarde (zie CGVS, pp. 5, 13 en 16).

U beweert voorts dat de taliban eerst eisten dat u en uw broer zouden stoppen met jullie werk, en dat ze later wilden dat een van jullie zou stoppen met zijn werk en dat de andere zich bij hen zou aansluiten (zie CGVS, p. 13). U beloofde vervolgens zich aan te sluiten bij de taliban met het oog op de veiligheid van uw familie, u had echter niet de intentie effectief bij de taliban te gaan (zie CGVS, p. 13, 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het weinig voorkomt dat de taliban nieuwe rekruten hoeven te dwingen om mee te vechten met hen. Bij uw verklaring dat u, die bij het leger werkte en dus in de ogen van de taliban weinig betrouwbaar was wegens een andere ideologische visie en daarom een zeker risico voor hen kon vormen in de toekomst, gedwongen zou worden zich aan te sluiten bij de taliban, kunnen dan ook vraagtekens geplaatst te worden.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw targis, legerbadge, bankkaart en de foto's hebben betrekking op uw werkzaamheden bij het leger, maar hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielaanvraag en de daaruit volgende vrees. Overigens dient opgemerkt te worden dat de datum van afgifte van uw targis 14 aqrab 1394 (Gregoriaanse kalender 5 november 2015) is, en niet 14 aqrab 1393 (Gregoriaanse kalender 5 november 2014) zoals u beweert (zie CGVS, p. 11). Het feit dat de datum van afgifte na de datum van uw vertrek is, doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document en ondermijnt uw asielaanvraag verder. Het document opgesteld door het districtshuis heeft evenmin bewijswaarde met betrekking tot uw asielaanvraag gezien het volgens uw eigen verklaringen opgesteld is na uw vertrek en op vraag van uw moeder (zie CGVS, p. 12). In verband met de dreigbrief die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat een dergelijk document enkel bewijswaarde heeft indien het wordt ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielaanvraag, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag en de identiteit van een Afghaanse asielaanvraag.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer

naar Afghanistan enkel omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaanse leger vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaart immers dat u de rang van sarbaz had (zie CGVS, p. 7), u was dus een gewone soldaat, en dat u in het leger werkzaam was als chauffeur (CGVS, p. 6). U nam weliswaar deel aan missies buiten de legerbasis, maar gezien uw lage rang, uw beperkte rol als chauffeur en het ontbreken van specifieke omstandigheden die u in het vizier hebben gebracht, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw werk als soldaat een beschermingsnood zou hebben.

Er moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot op heden alleenstaand is. U bent weliswaar verloofd, maar uw verloofde woont bij haar familie, en u heeft geen kinderen (zie CGVS, p. 4,5). Verder blijkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in

Jalalabad. Zo wonen zowel uw zus W.(...) als uw maternale oom in Jalalabad (zie CGVS, p. 4). Uw schoonbroer en uw oom werken beiden bij het leger als zabet (zie CGVS, p. 4) en beschikken bijgevolg over een stabiel inkomen. Hoewel u beweert dat een oom voor niemand betaalt (zie CGVS, p. 17), blijkt uit uw verklaringen dat uw oom in Jalalabad u eerder concrete hulp heeft aangeboden. U verbleef namelijk drie nachten bij uw oom voor uw vertrek (zie CGVS, p. 4, 13), uw oom regelde uw reis (zie CGVS, p. 18), hij leende u geld om uw reis te bekostigen, stuurde geld naar u toen u in Turkije was (zie CGVS, p. 18) en verstuurde uw documenten naar België (zie CGVS, p. 12). Verder verbleven uw moeder en jongere broers na uw vertrek twee maanden bij uw oom in Jalalabad (zie CGVS, p. 4). U zegt dat uw moeder er niet kon blijven omdat ze de helft van de huur moest betalen (zie CGVS, p. 17), maar voor u, als gezonde jongeman die in staat is om te werken, kan dit geen obstakel zijn. Voor u zich bij het leger aansloot als chauffeur, was u werkzaam in het districtscentrum van Khogyani als automecanicien (zie CGVS, p. 10). Hoewel u ongeschoold bent, beschikt u als voormalig automecanicien en chauffeur over relevante werkervaring die u in staat moet stellen om werk te vinden in Jalalabad. Bovendien is de stad Jalalabad u niet onbekend. U bent er meermaals heen gegaan om uw zus te bezoeken (zie CGVS, p. 4). U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. U verklaart immers dat u overwogen heeft naar Jalalabad te verhuizen, maar dat u het niet gedaan heeft uit financiële overwegingen. Zoals hierboven reeds vermeld, is het CGVS echter van oordeel dat u in staat bent te werken en in uw eigen levensonderhoud te voorzien in Jalalabad. Bovendien bezit uw familie vier tot vijf jerib grond in uw dorp die bewerkt wordt door een landbouwer en waarvan de opbrengst volstaat om te voorzien in het levensonderhoud van uw moeder en jongere broers (zie CGVS, p. 17). Het is dus niet zo dat u moet instaan voor het onderhoud van de rest van de familie. Het financiële aspect is overigens de enige reden die u aanhaalt waarom u niet naar Jalalabad verhuisde, u refereert in deze context op geen enkel moment naar de algemene veiligheidssituatie of persoonlijke veiligheidsproblemen.

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden en het familiaal netwerk beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat en Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de betrokkenheid van uw vriend Z.(...) bij de taliban en zijn verraad jegens u bijzonder incoherent zijn. Zo verklaart u aanvankelijk dat u tegen hem zei dat u automechanicus in Peshawar was (zie CGVS, p. 13, 14). Op de vraag om welke reden u hem niet de waarheid vertelde over uw werkzaamheden bij het leger antwoordt u dat u dacht dat hij bij de taliban was (zie CGVS, p. 14). Even later zegt u dat u wist dat Z.(...) bij de taliban was omdat iedereen zei dat hij spioneerde voor de taliban (zie CGVS, p. 14). Tegelijk zegt u dat hij een

goede vriend was (zie CGVS, p. 14) en dat hij de man was die u het meest vertrouwde (zie CGVS, p. 13). Als het algemeen geweten was dat Z.(...) spioneerde voor de taliban, is het op zijn minst vreemd dat u hem beschouwde als een goede vriend en de persoon die u het meest vertrouwde. In deze context is het evenzeer opmerkelijk dat u toegaf bij het leger te werken toen Z.(...) u daarnaar vroeg (zie CGVS, p. 14). Bij confrontatie hiermee verklaart u dat u op het moment dat u tegen Z.(...) vertelde dat u bij het leger werkte, niet wist dat hij spioneerde voor de taliban (zie CGVS, p. 14), wat echter in tegenstrijd is met uw eerdere verklaringen. U zegt eveneens dat u dacht dat hij een vriend was. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom u Z.(...) niet vertelde over uw werk bij het leger als u hem als een vriend beschouwde, antwoordt u dat u dacht dat hij u misschien schade zou toebrengen in de toekomst (zie CGVS, p. 14). Uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat uw verklaringen over Z.(...) en uw band met hem bijzonder inconsistent te noemen zijn en dat u uw verklaringen hieromtrent ze in de loop van uw gehoor aanpast.

Er dient verder op gewezen te worden dat uw gedrag voor uw vertrek uit Afghanistan ernstige twijfels oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw moeder ontving reeds in [de negende maand van 1393 (...)] een dreigbrief van de taliban waarin u en uw oudere broer met de dood bedreigd werden omwille van jullie werk (zie CGVS, p. 13, 16). Uw moeder vertelde u in die periode aan de telefoon dat de taliban dagelijks thuis langskwamen (zie CGVS, p. 16). Toch besliste u op de 25 ste van de twaalfde maand van 1393 (...) met verlof naar huis te gaan (zie CGVS, p. 18). Het feit dat u naar huis ging met verlof terwijl u met de dood bedreigd was en de taliban dagelijks naar uw ouderlijk huis gingen, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Uw verklaring dat al uw plannen hetzelfde bleven ondanks het feit dat uw leven bedreigd was (zie CGVS, p. 16), is weinig overtuigend in deze context.

Uw verklaringen over uw broer S.(...) en zijn verdwijning kunnen evenmin overtuigen. U verklaarde bij de DVZ dat u en uw broer voor het leger werkten (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Ook in de dreigbrief die u voorlegt wordt verwezen naar jullie werkzaamheden bij het leger. Bij het CGVS zei u echter dat uw broer bij de grenspolitie werkte (zie CGVS, p. 17) en dat de taliban dit wist (zie CGVS, p. 13). U verklaart dat zowel u als uw moeder voor het laatst telefonisch contact hadden met uw broer toen u met verlof naar huis vertrok (zie CGVS, p. 10, 17). Sindsdien hebben jullie niets meer van hem gehoord. Voorts is het opmerkelijk dat u zegt dat u het telefoonnummer van uw broer niet heeft omdat u het onderweg bent kwijtgeraakt (zie CGVS, p. 10), terwijl u wel telefonisch contact heeft met uw jongere broer F.(...) A.(...) (zie CGVS, p. 5). Er kan toch verwacht worden dat uw jongere broer u het nummer van uw broer S.(...) zou kunnen doorgeven. Rekening houdend met uw verklaringen dat behalve u ook uw broer, die in dienst was bij de Afgaanse grenspolitie, bedreigd werd door de taliban; is het opvallend te noemen dat u geen concrete informatie kan verschaffen tijdens het gehoor over het huidige verblijf van uw broer noch over mogelijke inspanningen die u en uw familieleden zouden hebben geleverd om uw broer op te sporen en te achterhalen hoe hij het stelt.

Verder slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw familie na uw vertrek nog problemen gehad heeft met de taliban. Uw moeder en jongere broers mochten niet meer in hun huis wonen en verhuisden na een verblijf van twee maanden bij uw oom in Jalalabad naar het districtscentrum van Khogyani. Wanneer u gevraagd wordt of uw familie nog problemen gehad heeft na uw vertrek, verklaart u dat uw familie graag wou terugkeren naar het dorp maar dat de taliban ermee dreigde hen te doden als ze terugkeerden (zie CGVS, p. 17). Toch gaan uw moeder en broer soms terug naar het dorp ter gelegenheid van een begrafenis of huwelijk (zie CGVS, p. 5), wat ernstige twijfels oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. Dat uw familie voorts nog ongehinderd kunnen beschikken over hun gronden en een deel van de oogstopbrengsten die erop geteeld worden, is moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat uw familie uit het dorp verdreven zijn door de taliban zoals u verklaarde (zie CGVS, pp. 5, 13 en 16).

U beweert voorts dat de taliban eerst eisten dat u en uw broer zouden stoppen met jullie werk, en dat ze later wilden dat een van jullie zou stoppen met zijn werk en dat de andere zich bij hen zou aansluiten (zie CGVS, p. 13). U beloofde vervolgens zich aan te sluiten bij de taliban met het oog op de veiligheid van uw familie, u had echter niet de intentie effectief bij de taliban te gaan (zie CGVS, p. 13, 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het weinig voorkomt dat de taliban nieuwe rekruten hoeven te dwingen om mee te vechten met hen. Bij uw verklaring dat u, die bij het leger werkte en dus in de ogen van de taliban weinig betrouwbaar was wegens een andere ideologische visie en daarom een zeker risico voor hen kon vormen in de toekomst, gedwongen zou worden zich aan te sluiten bij de taliban, kunnen dan ook vraagtekens geplaatst te worden.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw targis, legerbadge, bankkaart en de foto's hebben betrekking op uw werkzaamheden bij het leger, maar hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas en de daaruit volgende vrees. Overigens dient opgemerkt te worden dat de datum van afgifte van uw targis (...) 1394] (...) is, en niet (...) 1393 (...) zoals u beweert (zie CGVS, p. 11). Het feit dat de datum van afgifte na de datum van uw vertrek is, doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document en ondermijnt uw asielrelaas verder. Het document opgesteld door het districtshuis heeft evenmin bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas gezien het volgens uw eigen verklaringen opgesteld is na uw vertrek en op vraag van uw moeder (zie CGVS, p. 12). In verband met de dreigbrief die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat een dergelijk document enkel bewijswaarde heeft indien het wordt ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaanse leger vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaart immers dat u de rang van sarbaz had (zie CGVS, p. 7), u was dus een gewone soldaat, en dat u in het leger werkzaam was als chauffeur (CGVS, p. 6). U nam weliswaar deel aan missies buiten de legerbasis, maar gezien uw lage rang, uw beperkte rol als chauffeur en het ontbreken van specifieke omstandigheden die u in het vizier hebben gebracht, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw werk als soldaat een beschermingsnood zou hebben.

Er moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing berust op een appreciatiefout en dat hij een vluchteling is. Met betrekking tot hetgeen hij verklaarde over zijn vriend Z., wenst verzoeker op te merken dat hij nooit zou hebben gezegd dat Z. de man is die hij het meest vertrouwt. Hij zou enkel hebben gezegd: "Z. was mijn goede vriend, ik vertrouwde hem.". Volgens verzoeker hecht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te veel belang aan de woorden 'goede vriend', waarmee hij enkel zou hebben bedoeld dat Z. een vriend was van zijn dorp. Verzoeker acht het perfect mogelijk dat hij Z. af en toe vertrouwde en dat hij op andere momenten wantrouwig stond tegenover hem. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gevraagd naar het origineel van de door hem neergelegde dreigbrief van de taliban, als volgt antwoordde: "Dit is het origineel. De man die ik meest vertrouwde, gaf me veel problemen. Hij vroeg me waar ik was. Ik loog, ik zei dat ik automechanicus was in Peshawar maar hij kwam te weten dat ik bij het leger was. Als ik het had geweten had ik het nooit verteld." (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Uit het vraagesprek waarin nader wordt ingegaan op verzoekers uiteenzetting van zijn asielmotieven blijkt dat deze "man die ik het meest vertrouwde" Z. betreft, over wie verzoeker meedeelt dat het zijn goede vriend was die hij vertrouwde (*Ibid.*, p. 14). Verzoekers poging de aard en intensiteit van zijn band met Z. anders voor te stellen is louter *post factum* en doet niets af aan zijn eerdere verklaringen hieromtrent. Verzoekers uitleg voor de vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen over de band met Z. als zou het perfect mogelijk zijn dat verzoeker Z. nu eens vertrouwde en dan weer wantrouwde, kan niet worden aangenomen. Het is immers volstrekt onlogisch dat verzoeker Z. eerst zou hebben gewantrouwd – volgens zijn verklaringen zou hij aanvankelijk tegen Z. hebben gezegd dat hij als mechanicus werkte omdat hij wist dat Z. een talib was en dacht dat hij hem mogelijks problemen zou geven in de toekomst (*Ibid.* p. 14) – om hem nadien toch in vertrouwen te hebben genomen. Zodoende doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij bijzonder incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de betrokkenheid van Z. bij de taliban en diens verraad jegens verzoeker.

Waar de bestreden beslissing erop wijst dat verzoekers gedrag voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan ernstige twijfels oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn vrees, stelt verzoeker dat het hier om een subjectieve beoordeling gaat die op geen enkel objectief element steunt. Verzoeker betoogt dat het duidelijk is dat hij de brief en bedreigingen van de taliban in eerste instantie niet heel ernstig nam, aangezien hij ook zijn contract (bij het leger) verlengde en weigerde om zijn leven en geplande huwelijk op te geven wegens die bedreigingen. Pas toen zijn neef belde om te zeggen dat hij niet naar huis moest komen omdat de taliban in de buurt waren zou verzoeker hebben begrepen dat het ernstig was en nam hij de beslissing niet terug te keren. Dat verzoeker maar laat beseft dat het voor hem niet veilig was om naar huis te gaan en hij dit misschien had kunnen inzien op basis van de informatie van zijn moeder, maakt volgens verzoeker niet dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij uiteindelijk niet naar huis is gegaan. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet alle contextuele omstandigheden kent om zijn gedrag te kunnen beoordelen en het hier een subjectieve beoordeling van voorzichtigheid betreft die geenszins als basis kan dienen voor een analyse van verzoekers geloofwaardigheid. De Raad ontkent niet dat de mate van voorzichtigheid die door verzoeker in acht werd genomen sterk zou zijn beïnvloed door factoren eigen aan zijn persoon alsook de omstandigheden van het geval, maar meent niettemin dat een objectieve maatstaf gelegen is in het gedrag dat redelijkerwijze kan worden verwacht van iemand die beweert een daadwerkelijke vrees voor vervolging te koesteren. De Raad is van oordeel dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees om door de taliban te worden gedood in ernstige mate wordt ondermijnd door zijn verklaring dat hij naar huis ging nadat hij er evenwel door zijn moeder van op de hoogte was gebracht dat de taliban hem wilden doden en dat de taliban dagelijks naar zijn huis kwamen (stuk 6, gehoorverslag, p. 16). Dat verzoeker uiteindelijk niet naar huis is gegaan nadat zijn neef hem dat had afgeraden, doet niet ter zake aangezien verzoeker klaarblijkelijk de intentie had om naar huis te gaan. Dat verzoeker na het telefoontje van zijn neef de ernst van de situatie zou hebben ingezien, overtuigt de Raad niet, aangezien verzoeker reeds van zijn moeder had vernomen dat de taliban dagelijks naar zijn huis kwamen en hij van zijn neef dus geen nieuwe informatie kreeg die een gedragswijziging kan verklaren. Verzoeker licht tot slot niet toe welke contextuele omstandigheden een andere beoordeling van zijn gedrag zouden kunnen rechtvaardigen.

Volgens verzoeker valt uit de bestreden beslissing niet duidelijk op te maken waarom zijn verklaringen over zijn broer S. en diens verdwijning de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen, noch waarom het vreemd zou zijn dat hij geen contact meer heeft met zijn broer. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal het niet geloofwaardig lijkt te vinden dat hij het telefoonnummer van zijn broer zou zijn verloren. Indien dat element zo belangrijk was, dan kan men volgens verzoeker verwachten dat er tijdens het gehoor meer vragen over zouden zijn gesteld. Verzoeker wil tevens benadrukken dat ook zijn familie geen contact meer heeft met zijn broer S. en hijzelf al meer dan een maand geen contact meer heeft gehad met zijn jongere broer. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen waarom verzoekers verklaringen over zijn broer S. en diens verdwijning niet kunnen overtuigen. Dat verzoeker het telefoonnummer van zijn broer onderweg is kwijtgeraakt, is geen afdoende verklaring in de mate dat verzoeker aangaf dat hij sinds zijn aankomst in België nog contact heeft gehad met zijn jongere broer F. A. en er toch verwacht kan worden dat deze hem het nummer van zijn broer S. zou kunnen doorgeven (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Dat verzoekers familie momenteel geen contact meer zou hebben met zijn broer S. en verzoeker ook zelf al enige tijd geen contact meer zou hebben met zijn jongere broer neemt niet weg dat niet blijkt dat verzoeker of zijn familie enige inspanning hebben geleverd om te achterhalen hoe het met S. gaat en waar hij verblijft sinds ze hem voor het laatst spraken, hoewel S. toch eveneens door de taliban zou zijn bedreigd. Verzoeker gaat overigens niet in op de vaststelling dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn broer voor de grenspolitie werkte en dat de taliban dit wist, daar waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn broer net als hem voor het leger werkte en ook in de door hem neergelegde dreigbrief verwezen wordt naar hun beider werkzaamheden bij het leger.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet preciseert uit welke informatie blijkt dat de taliban nieuwe rekruten niet hoeven te dwingen om mee te vechten met hen en dat hij aldus niet in de mogelijkheid is de informatie van de verwerende partij te betwisten. Verzoeker citeert vervolgens enkele passages uit de COI Focus "*Afghanistan. Rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde*" van 17 februari 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin informatie wordt verschaft over de door de taliban gehanteerde dwangmethodes bij het rekruteren van nieuwe leden. Tevens wijst verzoeker erop dat in voornoemde COI Focus verwezen wordt naar richtlijnen van UNHCR waarin melding wordt gemaakt van het risico dat jongens en mannen 'op vechtleefstijd' lopen om te worden gerekruteerd door anti-gouvernementele elementen (AGE's) in gebieden onder hun effectieve

controle, of in gebieden waar AGE's en *pro-government forces* in een strijd zijn verwickeld. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij afkomstig is uit een dergelijk gebied, welke stelling hij illustreert aan de hand van een aantal passages uit het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016. Verzoeker stelt dat men aldus kan concluderen dat er wel gevallen zijn van dwang uitgeoefend door de taliban op jonge mannen met het oog op hun rekrutering. Verzoeker voegt daaraan nog toe dat het voor de taliban zeer voordelig zou zijn om enkele rekruten uit het leger te hebben, gezien hun ervaring, kennis van technieken en van het leger, de strategische informatie waarover ze beschikken, etc. Verzoeker meent dat hij voor de taliban een heel interessant profiel had.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat er geen gevallen bekend zijn waarbij jonge mannen door de taliban worden gedwongen om zich bij hen aan te sluiten, maar wel dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban weinig voorkomt. De aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde*" van 17 februari 2014 besluit dat anno 2014 de vaststellingen van enkele eerdere rapporten nog steeds gelden, met name dat structurele dwang bij rekrutering door de taliban niet uit te sluiten valt, hoewel bij deze structurele dwang moeilijk onderscheid kan worden gemaakt tussen 'gedwongen' en 'vrijwillige' dwang, en dat directe dwang eerder uitzonderlijk is en dan nog beperkt tot gebieden die onder controle of sterke invloed staan van de taliban (p. 7-9). In de mate dat deze COI Focus aanwezig is in het administratief dossier en verzoeker zich er bovendien zelf op beroept om de conclusie van de verwerende partij te bekritisieren, kan verzoeker niet voorhouden dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om deze informatie te betwisten. De informatie waarnaar verwezen wordt in de door verzoeker geciteerde passages van voormelde COI Focus werd in rekening gebracht en blijkt niet in tegenspraak met de hoger vermelde vaststellingen (p. 6, 7). Voorts blijkt dat UNCHR in hogergenoemde richtlijnen op selectieve wijze citeert uit bepaalde rapporten teneinde aan te tonen dat rekrutering ook plaats vindt door middel van dwangstrategieën, maar de kernbevinding van deze bronnen, namelijk dat dergelijke dwangstrategieën een uitzondering vormen, niet overneemt (p. 7, 8). De Raad merkt tevens op dat de richtlijnen van UNHCR geen uitsluitel geven over de prevalentie van structurele respectievelijk directe dwang bij de rekrutering van jonge mannen door de taliban. Dat er in bepaalde gebieden een zeker risico zou zijn om onder invloed van structurele mechanismen (zoals loyaliteit aan de stam of de autoriteit van de imam of lokale talibanleiders binnen een gemeenschap) te worden gerekruteerd, kan op basis van de beschikbare informatie worden erkend maar is niet relevant in het licht van verzoekers asielaanvraag, waarin immers sprake is van directe dwang (i.e. rechtstreekse bedreiging van individuen door talibanleden). Waar verzoeker betoogt dat personen met zijn profiel bijzonder interessant zijn voor de taliban, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij op geen enkele wijze staft. Gelet op het uitzonderlijke karakter van gevallen waarbij de taliban bij het rekruteren directe dwang uitoefenen op individuen en de vaststelling en dat het in het algemeen weinig voorkomt dat de taliban nieuwe rekruten hoeven te dwingen om zich bij hen aan te sluiten, samen gelezen met verzoekers verklaringen en de overige motieven van de bestreden beslissing volstaat verzoekers betoog niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar de bestreden beslissing oordeelt dat het feit dat verzoekers familieleden uit hun dorp zouden zijn verdreven door de taliban en dat de taliban ermee zou hebben bedreigd hen te doden indien ze terugkeren moeilijk in overeenstemming te brengen is met verzoekers verklaring dat zijn moeder en broer soms naar hun dorp teruggaan ter gelegenheid van een begrafenis of huwelijk en dat zijn familie nog steeds kan beschikken over haar gronden en een deel van de oogstbrengrsten ervan, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met het feit dat enkel mannen gevisieerd worden en vrouwen min of meer veilig zijn. In zoverre verzoeker thans wenst aan te voeren dat het enkel en alleen zijn moeder zou zijn die gebeurlijk naar het dorp teruggaat, moet worden vastgesteld dat hij deze nuance tijdens zijn gehoor niet heeft gemaakt en dat zij bijgevolg louter *post factum* is. Verzoeker verklaart bovendien niet hoe het gegeven dat zijn familie nog over haar gronden kan blijven beschikken in het dorp kan worden verenigd met zijn bewering dat zij er door de taliban zouden zijn verdreven.

Verzoeker wijst erop dat UNHCR op 19 april 2016 nieuwe richtlijnen heeft aangenomen waarin gesteld wordt dat bij de beoordeling van de asielaanvraag van Afghaanse kandidaat-vluchtelingen rekening moet worden gehouden met verschillende profielen. Verzoeker verwijt de verwerende partij niet te

hebben onderzocht welk risico op vervolging hij in Afghanistan zal lopen in zijn hoedanigheid van teruggekeerde asielzoeker ('returnee') nu voormelde richtlijnen waarschuwen voor talloze problemen in geval van terugkeer. Hij zou in Afghanistan tevens het risico lopen geassocieerd te worden met het Westen en om die reden te worden geïsoleerd door AGE's. Verzoeker wijst er tot slot op dat ook verzoekers profiel als 'man of fighting age' en lid van het leger bijzondere aandacht verdient volgens voormelde richtlijnen van UNHCR.

De verwijzing naar de uiteenzetting over risicoprofielen in Afghanistan in de richtlijnen van het UNHCR (*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*) van 19 april 2016 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voor zover verzoeker stelt dat hij het risico loopt om met ernstige moeilijkheden te worden geconfronteerd na zijn terugkeer naar Afghanistan, dient hij erop te worden gewezen dat, rekening houdend met de elementen in zijn dossier en de daarbij gevoegde informatie, blijkt dat hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Een eenvoudige verwijzing naar het profiel van de 'returnee' of 'IDP' is in dezen dan ook niet dienstig. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en geïsoleerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf sinds december 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Dat hij tot een risicogroep zou behoren omdat hij wegens zijn leeftijd en goede fysieke conditie gerekruteerd zal worden, wordt evenmin aanvaard om dezelfde reden. Hoger werd reeds uiteengezet waarom verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de taliban onder druk zou zijn gezet om hen te vervoegen. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er in de grote stedelijke centra buiten het zuiden of zuidoosten van Afghanistan, waaronder Jalalabad, geen sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban of andere opstandelingen (COI Focus "*Afghanistan. Rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde*" van 17 februari 2014, p. 14). Uit dezelfde informatie blijkt dat ook aan de kant van de pro-regeringsmilities in de regel geen directe dwang wordt toegepast bij de rekrutering van nieuwe leden (*Ibid.*, p. 9-13). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij na terugkeer opnieuw en tegen zijn wil bij het reguliere Afghaanse leger zou worden ingelijfd. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij uit het leger ontslagen werd nadat hij enkele dagen afwezig was geweest om voor zijn zieke vader te zorgen en nadien veel problemen ondervond om er opnieuw aan de slag te kunnen (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Dit duidt erop dat men bij het leger streng selecteert en liever geen beroep doet op rekruten waarvan de permanente loyaliteit niet verzekerd is. Het weze tot slot nog opgemerkt dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij nooit heeft aangegeven een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan omwille van het enkele feit dat hij voor het leger werkte.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen informatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 en COI Focus "*Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015) is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een

internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015, aanwezig in het administratief dossier en EASO, Country of Origin Information Report van januari 2016) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de anti-gouvernementele elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde 'soft targets', zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Ook blijkt uit de aan het dossier gevoegde informatie (COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015) dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Hieruit kan evenmin blijken dat er voor burgers in Jalalabad actueel een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker erop wijst dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij gedurende meer dan drie jaar bij het leger heeft gewerkt en dat aangezien het geweld in Jalalabad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker had moeten concluderen dat hij nood heeft aan bescherming gaat hij eraan voorbij dat enkel burgers, dus niet de strijders, op deze beschermingsgrond een beroep kunnen doen.

Verzoeker wenst tevens te benadrukken dat de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 een stijging van het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad rapporteert. Bovendien zou er volgens verzoeker geen bron beschikbaar zijn met betrekking tot het aantal

slachtoffers in Jalalabad en werd aldus een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in Jalalabad zonder enige informatie over de schaal van het geweld aldaar. Verzoeker meent dat het momenteel onmogelijk is om te besluiten dat een vestiging in Jalalabad veilig is, aangezien de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en dus ook in Jalalabad mogelijks zal verslechteren ten gevolge van de recente moord op talibanleider Mullah Akhtar Mansour (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift). Op basis van voornoemde COI Focus zou het volgens verzoeker duidelijk zijn dat hij gelet op zijn werkzaamheden voor het Afghaanse leger een groot risico loopt om te worden gevisieerd bij een aanslag. Tot slot wijst verzoeker erop dat waar Jalalabad in 2009 maar een klein aandeel van het totale aantal Afghaanse burgerslachtoffers telde, het in 2015 de Afghaanse stad met verhoudingsgewijs het grootste aantal burgerslachtoffers was.

De recente toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad en andere grote steden is een element dat blijkt te zijn meegenomen in de analyse van de veiligheidssituatie vervat in voornoemde COI Focus. Dit doet echter geen afbreuk te doen aan het vastgestelde patroon van geweld dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden van Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Dat er geen bronnen zouden zijn met betrekking tot het aantal slachtoffers in Jalalabad, dient overigens te worden genuanceerd. In voormelde COI Focus wordt gesteld dat er voor 2015 in de geraadpleegde bronnen geen cijfers beschikbaar zijn over het exacte aantal slachtoffers van het geweld in Jalalabad (p. 10). Deze vaststelling impliceert evenwel niet dat de gegevens die wél beschikbaar zijn de hoger weergegeven veiligheidsanalyse niet kunnen schragen. Verzoeker brengt overigens geen informatie bij die een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad. Verzoekers argument dat de moord op Mullah Akhtar Mansour de veiligheidssituatie in Jalalabad kan doen verslechteren, is op geen enkel concreet element gestoeld en derhalve louter speculatief.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot op heden alleenstaand is. U bent weliswaar verloofd, maar uw verloofde woont bij haar familie, en u heeft geen kinderen (zie CGVS, p. 4,5). Verder blijkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad. Zo wonen zowel uw zus W.(...) als uw maternale oom in Jalalabad (zie CGVS, p. 4). Uw schoonbroer en uw oom werken beiden bij het leger als zabet (zie CGVS, p. 4) en beschikken bijgevolg over een stabiel inkomen. Hoewel u beweert dat een oom voor niemand betaalt (zie CGVS, p. 17), blijkt uit uw verklaringen dat uw oom in Jalalabad u eerder concrete hulp heeft aangeboden. U verbleef namelijk drie nachten bij uw oom voor uw vertrek (zie CGVS, p. 4, 13), uw oom regelde uw reis (zie CGVS, p. 18), hij leende u geld om uw reis te bekostigen, stuurde geld naar u toen u in Turkije was (zie CGVS, p. 18) en verstuurde uw documenten naar België (zie CGVS, p. 12). Verder verbleven uw moeder en jongere broers na uw vertrek twee maanden bij uw oom in Jalalabad (zie CGVS, p. 4). U zegt dat uw moeder er niet kon blijven omdat ze de helft van de huur moest betalen (zie CGVS, p. 17), maar voor u, als gezonde jongeman die in staat is om te werken, kan dit geen obstakel zijn. Voor u zich bij het leger aansloot als chauffeur, was u werkzaam in het districtscentrum van Khogyani als automecanicien (zie CGVS, p. 10). Hoewel u ongeschoold bent, beschikt u als voormalig automecanicien en chauffeur over relevante werkervaring die u in staat moet stellen om werk te vinden in Jalalabad. Bovendien is de stad Jalalabad u niet onbekend. U bent er meermaals heen gegaan om uw zus te bezoeken (zie CGVS, p. 4). U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. U verklaart immers dat u overwogen heeft naar Jalalabad te verhuizen, maar dat u het niet gedaan heeft uit financiële overwegingen. Zoals hierboven reeds vermeld, is het CGVS echter van oordeel dat u in staat bent te werken en in uw eigen levensonderhoud te voorzien in Jalalabad. Bovendien bezit uw familie vier tot vijf jerib grond in uw dorp die bewerkt wordt door een landbouwer en waarvan de opbrengst volstaat om te voorzien in het levensonderhoud van uw moeder en jongere broers (zie CGVS, p. 17). Het is dus niet zo dat u moet instaan voor het onderhoud van de rest van de familie. Het financiële aspect is overigens de enige reden die u aanhaalt waarom u niet naar Jalalabad verhuisde, u refereert in deze context op geen enkel moment naar de algemene veiligheidssituatie of persoonlijke veiligheidsproblemen.

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden en het familiaal netwerk beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig

jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning kan beschikken.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. (...)

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar de eerder vermelde richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 alsook een rapport van BCHV (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) dat uit de loutere vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in één of ander deel van het land van herkomst niet automatisch kan worden afgeleid dat men er ook op ondersteuning van die familieleden kan rekenen. UNHCR zou daarenboven de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's benadrukken alsook het feit dat veel Afghanen die terugkeren uit het buitenland in een gelijkaardige situatie terechtkomen als die van IDP's. Verzoeker verwijst verder naar de criteria die volgens UNHCR in acht moeten worden genomen bij het bepalen van een intern beschermingsalternatief in de Afghaanse context, meer bepaald de toegankelijkheid van het beschermingsalternatief en de redelijkheid ervan. Wat dit tweede criterium betreft, citeert verzoeker *in extenso* uit voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker besluit dat het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging niet volstaat om te besluiten tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief en dat het de verwerende partij toekomt te verifiëren en vast te stellen of de bestaande sociale en familiale relaties daadwerkelijk van die aard zijn dat ze effectieve steun kunnen en willen bieden. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de argumenten waaruit zou blijken dat het voor hem niet mogelijk is zich in Jalalabad te vestigen. Hij geeft aan tijdens zijn gehoor te hebben uitgelegd dat zijn familie niet naar daar is verhuisd omdat ze niet genoeg geld hadden. Hij stelt dat het leven duur is in Jalalabad en hij daar onmogelijk een woning kan vinden noch aan het werk kan aangezien hij de middelen niet zou hebben om een garage op te starten. Verzoeker voert verder aan dat voormelde richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat men bij de redelijkheidstoets rekening dient te houden met het aantal en de leefomstandigheden van de IDP's aanwezig in het vestigingsalternatief. Volgens een artikel van het Internal Displacement Monitoring Centre (IDMC) (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) maken mensen met een migratieachtergrond de meerderheid uit van de inwoners in een aantal steden, waaronder Jalalabad. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid hoe verzoeker zich concreet zal vestigen in Jalalabad en er in zijn noden zal voorzien. Verzoeker voert tot slot aan dat de verwerende partij heeft nagelaten een specifieke verblijfplaats te identificeren in Jalalabad en hem nooit in de mogelijkheid heeft gesteld om de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief te weerleggen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing zowel de redelijkheid als de toegankelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief werden beoordeeld. Wat de redelijkheid betreft, werden verzoekers persoonlijke omstandigheden zoals die konden worden afgeleid uit de door hem afgelegde verklaringen uitdrukkelijk in rekening gebracht. Dat daarbij geen rekening zou zijn gehouden met verzoekers argumentatie waarom het niet mogelijk zou zijn om zich in Jalalabad te vestigen, laat staan dat hij niet de gelegenheid zou hebben gehad om zijn standpunt dienaangaande te kennen te geven, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Daarin wordt immers als volgt gesteld: *"(...) U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. U verklaart immers dat u overwogen heeft naar Jalalabad te verhuizen, maar dat u het niet gedaan heeft uit financiële overwegingen. Zoals hierboven reeds vermeld, is het CGVS echter van oordeel dat u in staat bent te werken en in uw eigen levensonderhoud te voorzien in Jalalabad. Bovendien bezit uw familie vier tot vijf jerb grond in uw dorp die bewerkt wordt door een landbouwer en waarvan de opbrengst volstaat om te voorzien in het levensonderhoud van uw moeder en jongere broers (zie CGVS, p. 17). Het is dus niet zo dat u moet instaan voor het onderhoud van de rest van de familie. Het financiële aspect is overigens de enige reden die u aanhaalt waarom u niet naar Jalalabad verhuisde, u refereert in deze context op geen enkel moment naar de algemene veiligheidssituatie of persoonlijke veiligheidsproblemen. (...)".* Er wordt op basis van verzoekers verklaringen niet slechts vastgesteld dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad, maar tevens dat deze familieleden klaarblijkelijk in staat zijn verzoeker op te vangen en financiële overwegingen geen hinderpaal vormen in de mate dat verzoeker kennelijk in staat is te werken en in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Nergens uit blijkt dat verzoeker geen andere opties resten dan een eigen garage te beginnen. De algemene informatie waaruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in Afghanistan een bijzonder risico lopen om in moeilijke leefomstandigheden terecht te komen is niet dienend in de mate dat concrete elementen in verzoekers dossier erop wijzen dat verzoeker niet aan dit risico is blootgesteld. Tot slot wijst de Raad erop dat er overeenkomstig artikel 48/5, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging heeft of geen reëel risico op ernstige schade loopt, hij op een veilige en wettige

manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich er vestigt. *In casu* kon de stad Jalalabad worden geïdentificeerd als “*deel van het land van herkomst*” in de zin van voormeld artikel 48/5, § 3, eerste lid. Voormelde bepaling houdt voor de verwerende partij geenszins de verplichting in om tevens specifieke verblijfplaatsen in Jalalabad aan te duiden waar verzoeker mogelijks kan verblijven.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF